RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 214.247 van 28 juni 2011
in de zaak A. 193.298/XIV-31.227

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Anastasios Moskofidis
kantoor houdend te 3600 Genk
Rootenstraat 21/18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 juli 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 28.326 van 4 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4713 van 14 juli 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 204.104 van 19 mei 2010 werd de heropening van de debatten bevolen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anastasios Moskofidis, die verschijnt voor de verzoekster, en attaché Sophie Dupont, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 11 november 2008 België binnen en verklaart zich op 18 november 2008 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 februari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 maart 2009 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 4 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Door het auditoraat voorgesteld ambtshalve middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het auditoraat stelt in het verslag voor ambtshalve de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen indien aan die beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen. Volgens het auditoraat raakt de ondertekening van de aanvankelijk bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, zonder dat uit die beslissing zelf of uit enig ander stuk blijkt dat de commissaris-generaal zelf verhinderd was, de openbare orde en gaat het om een substantiële onregelmatigheid die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf niet kon herstellen.

Beoordeling

5. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoekster die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoekster dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoekster heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Zij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet op. Zij citeert die bepaling en licht dit als volgt toe:

> "(…)
> De beslissing dd. 26 februari 2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (gekend onder het nummer : CG : 0816673) was ondertekend door een adjunct-commissaris (stuk 2).
> Dit houdt een schending in van art. 57/9 Vw.
> De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had in het bestreden arrest dd. 4 juni 2009 deze onwettigheid ambtshalve dienen op te werpen.
> Verzoekster verwijst naar een recent arrest dd. 28 mei 2009 van de Raad van State (in een vergelijkbare zaak) houdende annulatie van een op 25 maart 2004 genomen arrest van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.
> Uit de beslissing dd. 26 februari 2009 kan nergens worden afgeleid dat de adjunct-commissaris de beslissing genomen had voor de commissaris-generaal die verhinderd was.
> De beslissing dd 26 februari 2009 was dan ook onwettig genomen.".

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel en voegt toe dat de verwerende partij niet consequent is omdat zij in diverse gelijkaardige dossiers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen talrijke door een adjunct-commissaris ondertekende beslissingen spontaan heeft ingetrokken, dat de ondertekening door een adjunct-commissaris een substantiële onregelmatigheid is die onherstelbaar is en alleszins niet op "impliciete" wijze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden gedekt en dat de verwerende partij, door in de huidige zaak een andere houding dan in vele andere zaken aan te nemen en te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet de onregelmatigheid zou hebben gedekt, het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft geschonden.

De verzoekster citeert verder de artikelen 14 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (E.V.R.M.) Zij voert daarbij aan dat de verwerende partij geen bewijs van een noodtoestand voorlegt, zodat zij niet kan rechtvaardigen waarom de verzoekster een andere (nadeliger) behandeling dan vele andere asielzoekers zou moeten krijgen, wier door een adjunct-commissaris ondertekende beslissing wèl werd ingetrokken.

Ten slotte stelt de verzoekster dat de verwerende partij in die zin ook artikel 26 van het internationaal verdrag inzake Burger- en Politieke rechten, opgemaakt te New-York op 16 december 1966, (BUPO) schendt.

Beoordeling

8. Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de uitoefening van de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door zijn adjuncten, doch niet op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De schending van enige andere bepaling of beginsel wordt in het middel niet opgeworpen. Het middel is derhalve niet tegen het bestreden arrest gericht maar tegen de beslissing van de adjunct-commissaris. De enkele vermelding in het middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft een onwettigheid had moeten opwerpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Hoe dan ook blijkt dat de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens melding heeft gemaakt van de ondertekening van de beslissing door een adjunct, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze. Evenmin is dit in het bestreden arrest vastgesteld. Wat dat betreft kan naar de behandeling van het ambtshalve middel hierboven worden verwezen.

In de memorie van wederantwoord werpt de verzoekster voor het eerst de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 14 en 15 van het E.V.R.M. en van artikel 26 van het BUPO op, zonder aan te tonen dat zij dat niet eerder, meer bepaald in het verzoekschrift tot cassatie zelf, had kunnen doen. Ook die kritiek blijkt trouwens niet tegen het bestreden arrest te zijn gericht.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, 2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) op. Zij licht dit als volgt toe:

> "(…)
>
> De RVV stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij gegronde redenen had om vervolging in de zin van de conventie van Genève te vrezen.
>
> In tegenstelling tot hetgeen de RVV heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekster wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.
>
> Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Armenië.
>
> Bij een terugkeer naar haar land staat het voor verzoekster vast dat zij het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.
>
> De asielaanvraag van verzoekster was gebaseerd op het feit dat zij vreest in Armenië net als haar nicht XXX het slachtoffer te zullen worden van represailles en wraakacties vanwege de vroegere werkgever van dhr. XXX en vanwege corrupte agenten.
>
> Dhr. XXX had eerder , in januari 2006, het land ontvlucht na ernstige moeilijkheden met zijn voormalige werkgever , e.z. Ananian, die familielid is van de Armeense president.
>
> Dhr. XXX had het aangedurfd om hem in diskrediet te brengen o.a. door in januari 2005 een manifestatie te organiseren tegen het onrechtmatig ontslag van hemzelf en honderd van zijn collega's.
>
> Daarna werd Dhr. XXX valselijk beschuldigd van poging tot moord en diefstal.
>
> Na de vlucht van Dhr. XXX kregen verzoekster en haar nicht XXX geregeld het bezoek van corrupte agenten die hen beiden onder druk zetten en mishandelden.
>
> Van de politieacties hadden verzoekster en haar nicht geheime opnames gemaakt met een verborgen camera.
>
> Begin november 2008 waren de opnames door de politie ontdekt.
>
> Verzoekster voelde zich niet meer veilig in Armenië.
>
> De elementen in haar asieldossier hadden aangetoond aan dat verzoeksters veiligheid in Armenië in gevaar is omwille van de gebeurtenissen waarvoor de echtgenoot van haar nicht het land had ontvlucht in 2006.
>
> Verzoekster vreest dat zij tegen dergelijke feiten (wraakacties) geen afdoende bescherming zal kunnen krijgen vanwege de Armeense autoriteiten.
>
> In haar verzoekschrift houdende beroep tegen de weigeringsbeslissing dd. 26 februari 2009 van het CGVS had verzoekster de weigeringsmotieven van het CGVS overlopen en daarop diverse gegronde punten van kritiek gegeven.
>
> Zo had zij uiteengezet dat het CGVS ten onrechte de geloofwaardigheid van haar verklaringen in vraag had gesteld daarbij in hoofdzaak verwijzend naar de op 22 augustus 2006 reeds genomen weigeringsbeslissing van het CGVS inzake het asieldossier van de echtgenoot van haar nicht.
>
> Ook had zij uiteengezet dat het CGVS ten onrechte had verwezen naar enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen enerzijds de verklaringen

van mevrouw XXX en die van haar echtgenoot dh. XXX en anderzijds verzoeksters verklaringen en die van haar nicht mevr. XXX.

Verzoekster stelde daarbij dat de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om haar de hoedanigheid van vluchteling te weigeren niet overtuigend waren.

Vooreerst had het CGVS ten onrechte geen rekening gehouden met eventuele misverstanden in haar hoofde en/of haar nicht en/of dhr. XXX.

Ten tweede had het CGVS geen rekening gehouden met het gegeven dat mevr. XXX door haar echtgenoot niet op de hoogte werd gehouden van diens persoonlijke moeilijkheden.

In haar beroepsschrift had verzoekster de verklaringen van haar nicht geciteerd.

Tenslotte had het CGVS ten onrechte ook geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster en haar nicht mevr. XXX hadden opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in Armenië.

Verzoekster en haar nicht waren bedreigd en mishandeld door politieagenten.

Zij hadden beiden hun hebben en houden moeten achterlaten om te vluchten naar het buitenland.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekster en haar nicht in de weken en maanden die daarop volgden de gebeurtenissen hebben trachten te verwerken, uiteraard elk op haar eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het is goed mogelijk , minstens is het geenszins uitgesloten, dat verzoekster en haar nicht een zekere periode nà de gebeurtenissen in Armenië elk een andere kijk hebben op hetgeen zich exact had afgespeeld.

Uit verzoeksters relaas was gebleken dat zij voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat zij riskeert ernstige moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Armenië.

Volgens verzoekster had het CGVS een beoordelingsfout begaan.

Verzoekster kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Armenië.

Het is duidelijk dat haar veiligheid aldaar in gevaar is.

Ondanks het feit dat verzoekster deze en diverse andere opmerkingen uitdrukkelijk in haar beroepsschrift dd. 13 maart 2009, heeft de RVV niet op alle onderdelen afdoende geantwoord in het arrest dd. 4 juni 2009.

Dit houdt een schending in van artikel 39/65 van de Vw.

Het is duidelijk dat ook de RVV ten onrechte geen voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke vrees van verzoekster.

De RVV heeft zich in hoofdzaak beperkt tot het hernemen van de weigeringsmotieven van het CGVS in haar weigeringsbeslissingen dd. 26 februari 2009 en onvoldoende rekening gehouden met de concrete en individuele elementen van verzoeksters dossier en de punten van kritiek die verzoekster in haar beroepsschrift dd. 13 maart 2009 had uiteengezet.

In die zin is de beslissing van de RVV foutief en onafdoende gemotiveerd en maakte zij een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet moeten alle uitspraken van de Raad met redenen omkleed worden.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, had het CGVS geen ernstige reden om verzoeksters asielrelaas in twijfel te trekken.

Minstens had het CGVS aan verzoekster het voordeel van de twijfel moeten verlenen.

Op zijn beurt heeft ook de RVV zich ten onrechte bij de foutieve stellingname van het CGVS aangesloten.".

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

11.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Deze bepaling heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Volgens de verzoekster zou in het bestreden arrest niet afdoende zijn geantwoord op de door haar aangevoerde elementen, met name dat in de beslissing van 26 februari 2009 ten onrechte de geloofwaardigheid van haar verklaringen in vraag zou zijn gesteld, in hoofdzaak met verwijzing naar het asieldossier van de echtgenoot van haar nicht. Meer in het bijzonder zou geen rekening zijn gehouden met eventuele misverstanden in hoofde van haarzelf, haar echtgenoot en/of haar nicht, noch met het feit dat de echtgenoot van de verzoekster haar niet op de hoogte hield van zijn persoonlijke moeilijkheden, noch met de traumatische ervaringen die de verzoekster en haar nicht in Armenië hebben opgedaan.

In het bestreden arrest wordt gesteld dat de verzoekster haar asielaanvraag inderdaad aan die van haar nicht verbindt en geen eigen motieven aanvoert. De verzoekster betwist deze vaststelling thans niet.

Verder wordt in het bestreden arrest de motivering uit het arrest betreffende de nicht van de verzoekster, XXX, geciteerd met onder meer de volgende passus:

"Verzoekster voert geen argumenten aan die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen. Zij voert loutere beweringen aan, zoals dat er geen rekening werd gehouden met misverstanden, met het feit dat haar partner haar niet op de hoogte hield en dat zij een traumatische ervaring heeft beleefd. Haar betoog gaat echter voorbij aan de vaststelling dat haar partner zijn problemen, de kern van verzoeksters relaas, niet aannemelijk maakte. Evenmin geeft zij een plausibele verklaring waarom haar relaas niet consistent is met dat van haar nicht, met wie zij samen asiel aanvroeg.

> Aangaande haar betoog dat een psychische storing naar aanleiding van het oplopen van traumatische ervaringen haar mogelijk belet een accuraat beeld van de werkelijkheid te schetsen, toont verzoekster niet aan dat zij hangende de procedure voor de Commissaris-generaal melding heeft gemaakt van het feit dat haar toestand haar zou verhinderen coherente verklaringen af te leggen.
>
> Overigens kan worden vastgesteld in het administratief dossier dat verzoekster wel degelijk in staat is gebleken om op een precieze manier haar asielrelaas toe te lichten. Deze loutere bewering, die op geen enkele wijze wordt gestaafd, is niet afdoende om het motief in de bestreden beslissing te ontkrachten. (…)".

Daarmee is wat de drievoudige kritiek van de verzoekster betreft voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

11.2. Waar de verzoekster met verwijzing naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en een korte samenvatting van haar asielrelaas aanvoert dat er "wel degelijk voldoende aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging" zijn en dat zij bij een terugkeer "wel degelijk gevaar in Armenië" loopt, vraagt zij in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak. De Raad van State kan als administratieve cassatierechter echter niet in de beoordeling van de feiten treden.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,

Carlo Adams, staatsraad,

Stephan De Taeye, staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**